

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 118.029 van 4 april 2003
in de zaak A. 78.469/X-8116.**

In zake : Johan VANSUYT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. VAN DORPE,
kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
Loofstraat 39

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. LEFRANC,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Koning Albertlaan 128.

tussenkommende partijen :

1. Christian PIETTE,
2. Marc VERGOTE,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten P. INGELBEEN en F. GLORIEUX,
kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
Wolvendreef 71.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Johan VANSUYT op 30 april 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 11 februari 1998 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, houdende intrekking van het besluit van 22 juni 1994 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden tot goedkeuring van het bijzonder plan van aanleg nr. 1 "Tuinwijk Lauwe" van de stad Menen, met uitwerking op 22 juni 1994, "enkel wat betreft de percelen aan de Lauwbergstraat 92, ten kadaster gekend Lauwe, derde afdeling, Sectie B, nrs. 331 h 5, g 5, f 5 en 332 n, waarop het door het Hof van Beroep te Gent op 21.01.93 bevolen herstel betrekking heeft en wat betreft de percelen, kadastraal gekend onder Sectie B, nr. 328 K 7, nr. 328 L 7 en nr. 328 G 7 aangemerkt als zone 15 (geel/groen) met als hoofdbestemming parking zonder nevenbestemming", in zoverre

dit besluit de percelen, kadastraal bekend onder Sectie B, nrs. 328 K 7, 328 L 7 en 328 G 7 betreft;

Gelet op het arrest nr. 82.080 van 13 augustus 1999 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt bevolen, de bekendmaking van het arrest wordt bevolen op dezelfde wijze als het geschorste besluit en de uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld;

Overwegende dat Christian PIETTE en Marc VERGOTE met een verzoekschrift van 19 augustus 1999 hebben gevraagd om in de vordering tot schorsing tussen te komen; dat dit verzoek werd ingediend na het sluiten van de debatten; dat het verzoek als laattijdig dient te worden afgewezen;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van 14 september 1999 ingediend door Christian PIETTE en Marc VERGOTE;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van 17 september 1999 ingediend door het Vlaamse Gewest;

Gezien het verzoekschrift tot vrijwillige tussenkomst van 26 april 1999 ingediend door Christian PIETTE en Marc VERGOTE;

Gelet op de beschikking van 26 januari 2000 die de tussenkomst van Christian PIETTE en Marc VERGOTE toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. BARRA;

Gelet op de beschikking van 11 september 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende partij en van de tussenkomende partijen;

Gelet op de beschikking van 6 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 oktober 2002;

Gelet op de beschikking van 24 september 2002 waarbij voorgaande beschikking wordt ingetrokken en waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 november 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat B. VAN DORPE, die verschijnt voor verzoeker, van Advocaat T. DE SUTTER die, loco Advocaat P. LEFRANC die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat R. DE KAESTEKER die, loco Advocaten P. INGELBEEN en F. GLORIEUX verschijnt voor de tussenkomende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. BARRA;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat voor de feitelijk gegevens van de zaak kan worden verwezen naar het arrest nr. 82.080 van 13 augustus 1999;

Overwegende dat de tussenkomende partijen de voeging vragen met verschillende andere ook voor de Raad aanhangige beroepen tot nietigverklaring; dat dit verzoek wordt verworpen al was het maar omdat de beroepen verschillende bestuurshandelingen tot voorwerp hebben waarvan de verknochtheid onder elkaar niet is aangetoond;

Overwegende dat de tussenkomende partijen bij wege van exceptie opwerpen dat het beroep onontvankelijk is daar slechts een gedeeltelijke nietigverklaring wordt gevorderd van het bestreden besluit; dat zij stellen dat de intrekkingbeslissing ondeelbaar is en verzoeker niet kan beogen in de bestreden beslissing dit te behouden wat hem goed uitkomt en aan te vechten wat hem niet bevalt;

Overwegende dat verzoeker repliceert dat er zich niets tegen verzet dat een deelbare akte ook gedeeltelijk wordt vernietigd, dat het bestreden besluit immers de gedeeltelijke intrekking inhoudt van het bijzonder plan van aanleg en betrekking heeft op twee volledig onderscheiden percelen; dat hij stelt dat zijn middel enkel betrekking heeft op het parkinggedeelte en dat het tussenarrest enkel het parkinggedeelte schorst;

Overwegende dat het bestreden besluit de gedeeltelijke intrekking betreft van een bijzonder plan van aanleg; dat de overheid aldus heeft gemeend dat het bijzonder plan van aanleg als dusdanig deel- en splitsbaar is; dat het besluit twee onderscheiden reeksen percelen betreft: enerzijds de percelen eigendom van SUYS kadastraal gekend Sectie B, nrs. 331 h 5, g 5, f 5 en 332 n die betrokken kunnen worden op het arrest van het Hof van Beroep te Gent, en waarvoor het bestreden besluit reeds is vernietigd bij arrest nr. 107.287 van 4 juni 2002 inzake Marcus SUYS, en anderzijds de percelen kadastraal gekend Sectie B, nrs. 328 K 7, 328 L 7 en 328 G 7 die eigendom zijn van de tussenkomende partijen; dat deze laatste percelen het voorwerp van het annulatieberoep zijn, bij de Raad bekend onder het nummer A. 59.989; dat het niet valt in te zien dat verzoeker zijn beroep niet zou kunnen beperken tot de percelen die grenzen aan zijn eigendom en zijn belang bij de procedure vormen; dat de tussenkomende partijen zelf hun beroep in de zaak nummer A. 59.989 beperken tot de percelen waarvan zij eigenaar zijn; dat de exceptie wordt verworpen;

Overwegende dat de tussenkomende partijen bij wege van exceptie opwerpen dat het beroep onontvankelijk is bij gebrek aan voldoende rechtstreeks belang omdat verzoeker geen enkel element aanhaalt waaruit zou blijken welk belang hij heeft bij het behoud van de bestemming parking, dat zijn belang negatief, hypothetisch en onrechtstreeks is; dat zij in hun toelichtende memorie nog preciseren dat het eigendomsaspect in casu van doorslaggevend belang is; dat verzoeker die geen eigenaar is van de door de intrekkingbeslissing geïdende percelen, als derde de intrekking van een administratieve rechtshandeling niet kan aanvechten;

Overwegende dat verzoeker repliceert dat de betreffende percelen achter zijn eigendom liggen en door de intrekking opnieuw de algemene gewestplanbestemming gebied voor milieubelastende industrie bekomen, dat industriële activiteit minder verenigbaar is met de bewoning dan parking;

Overwegende dat verzoeker zijn eigendom heeft en woont grenzend aan de percelen waarvan hij de bestemming betwist; dat het in casu gaat om de intrekking van een reglementair besluit; dat de percelen door de intrekking van het reglementair besluit hun bestemming parking verliezen, bestemming waarvan verzoeker op niet onredelijke wijze mag verwachten dat deze voor hem minder belastend zal zijn dan sommige meer belastende mogelijkheden die de bestemming gebied voor milieubelastende industrie inhoudt; dat voor zijn belang niet vereist is dat verzoeker eigendom of woonrechten zou hebben op percelen die het voorwerp uitmaken van het intrekkingbesluit; dat de exceptie wordt verworpen;

Overwegende dat verzoeker in een enig middel de schending aanvoert van "de regelen van goed bestuur en de beginselen van rechtszekerheid en van het beginsel van niet-retro-activiteit en de schending van artikel 23 van het Gerechtelijk wetboek omtrent de draagwijdte van het gezag van gewijsde"; dat verzoeker het middel uiteenzet als volgt :

"Doordat het bestreden besluit tot gedeeltelijke intrekking van het besluit van 22.06.1994 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse aangelegenheden tot goedkeuring van het B.P.A. nr. 1 'Tuinwijk Lauwe' van de Stad Menen is gesteund :

1) op de overweging (...) dat een met annulatieberoep bestreden beslissing kan worden ingetrokken op grond van de in het geding aangevoerde rechtmatigheidsbezwaren of op grond van een overtreding van openbare orde en verder is gesteund

2) op de schending van het ingetrokken besluit van het gezag van gewijsde van het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 21.01.1993 en de overweging (...) 'dat het besluit tot goedkeuring van het bijzonder plan van aanleg derhalve gedeeltelijk dient ingetrokken te worden; dat de intrekking van het goedkeuringsbesluit enkel betrekking heeft op de percelen bedoeld in het arrest van 21.01.93 van het Hof van Beroep te Gent en op de in de nabijheid daarvan tot parking bestemde gronden waaraan aldus een bestemming gegeven werd die uiteindelijk ook dienstig kan zijn voor een in de nabijheid gevestigde horeca-zaak (initieel werd een dansgelegenheid beoogd en uit niets blijkt dat gezegde horeca-zaak niet overwegend het karakter van een dansgelegenheid zou hebben) tot stand gekomen door uitvoering van bouwwerken in strijd met het decreet betreffende de ruimtelijke ordening'

3) op de schending door het ingetrokken besluit van de uitsluitende bevoegdheden van de rechterlijke macht en de scheiding der machten (...);

4) en op de overweging (...) 'dat wat het bij besluit van 22.06.94 goedgekeurd bijzonder plan van aanleg nr. 1. 'Tuinwijk Lauwe' moet worden vastgesteld dat het niet tot stand kwam met eerbiediging van artikel 14, 1° van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening; dat immers na de kennisname van het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg vaststond dat, indien ze niet werd gecorrigeerd en hernomen vanaf de voorlopige aanneming van het ontwerpge-westplan door de gemeenteraad, de procedure die zou leiden tot de definitieve aanvaarding van het bijzonder plan van aanleg, noodzakelijkerwijze zou gekenmerkt zijn door onvolledigheid van de aan de gemeenteraad voorgelegde

stukken waarin de bestaande toestand beschreven werd en onvolledigheid van de tijdens de inzage- en inspraakprocedure medegedeelde gegevens'.

Terwijl ingevolge artikel 23 van het gerechtelijk wetboek het gezag van rechterlijk gewijsde zich niet verder uitstrekt dan hetgeen het voorwerp van de beslissing heeft uitgemaakt en het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 21.01.1993 alleen betrekking heeft op 'de percelen aan de Lauwbergstraat 92, ten kadaster gekend Lauwe, derde afdeling, Sectie B, nrs. 331 h 5, g 5, f 5 en 332 n' en niet op de percelen kadastraal gekend onder Sectie B, nr. 328 K 7, nr. 328 L 7 en nr. 328 G 7 aangemerkt als zone 15 (geel/groen) met als hoofdbestemming parking zonder nevenbestemming; dat er dan ook geen rechtsgrond bestaat voor dit bestreden onderdeel van het Besluit van 11 februari 1998; dat de vermelding dat aan de tot parking bestemde gronden een bestemming gegeven werd die uiteindelijk ook dienstig kan zijn voor een in de nabijheid gevestigde horeca-zaak, niet inhoudt dat deze bestemmingswijziging zelf een schending zou inhouden van het gezag van gewijsde van het arrest van 21 januari 1993; dat de bestemming parking niet ondergeschikt is aan de voormelde horeca-zaak en het B.P.A. geen bepaling bevat omtrent de vraag voor wie deze parking dienstig kan zijn en uit deze bestemmingswijziging tot parking ook niet blijkt dat deze werd doorgevoerd ten dienste van een in de nabijheid gelegen horeca-zaak; dat de Raad van State in zijn arrest nr. 52.256 van 16 maart 1995 omtrent deze bestemming heeft overwogen (...) 'dat met betrekking tot het gebied 'parking met privaat karakter', de bestemming wezenlijk niet afwijkt van de bestemming industriegebied daar in dergelijk gebied gronden kunnen worden bestemd tot parking; dat alleszins de behoefte aan parkeerruimte aldaar wordt verantwoord met de overweging van de gemeenteraad dat de omliggende woonstraten niet moeten instaan voor de parkeerbehoeften van het gebied voor stapelplaatsen en kleine bedrijvigheden'; dat het gezag van gewijsde van voormeld arrest niet mag uitgebreid worden tot de bedoelde parking; dat het feit dat volgens het bestreden besluit, voor het in de nabijheid gelegen pand van de heer SUYS 'initieel een dansgelegenheid werd beoogd', niet relevant is en niet belet dat die bestemming uitdrukkelijk werd uitgesloten door het ingetrokken B.P.A.; dat de beschouwing van het bestreden besluit dat 'uit niets blijkt dat gezegde horeca-zaak niet overwegend het karakter van een dansgelegenheid zou hebben' helemaal geen verantwoording of rechtsgrond kan zijn om de bestemming als parking eveneens in te trekken, nu het bestreden besluit door die beschouwing zelfs niet stelt dat de horecazaak overwegend het karakter van dansgelegenheid zou hebben en nu in die eventuele feitelijkheid, in strijd met het bestemmingsvoorschrift van het ingetrokken B.P.A. geen enkele steun kan gevonden worden om ook de bestemming als parking te aanzien als strijdig met het gezag van gewijsde van voormeld arrest;

En terwijl het aldus retroactief (gedeeltelijk) ingetrokken besluit werd bestreden door een vordering tot schorsing ingeleid door de BVBA GEERAERT-LAUWE, de heer Marc VERGOTE en de heer Christian PIETTE, welke vordering evenwel bij arrest nr. 52.256 van 16 maart 1995 door de Raad van State werd verworpen onder de overweging dat geen van de middelen ernstig is en zonder dat door de Raad van State enig middel ambtshalve werd opgeworpen;

En terwijl het middel van de schending van het gezag van gewijsde verbonden aan het arrest gewezen door het Hof van Beroep te Gent werd ingeroepen door Frans GHEKIERE in zijn verzoekschrift tot nietigverklaring van de bouwvergunning op 2 december 1994 afgeleverd aan Marc SUYS; dat de bestrijding van die bouwvergunning aan de overheid niet de gelegenheid geeft om het B.P.A. van 22.6.1994 te herroepen;

En terwijl, de al dan niet vermelding van het voormeld arrest lopende de procedure voorafgaand aan de totstandkoming van het ingetrokken B.P.A.,

zonder enige invloed is op de bestemmingswijziging die het voorwerp uitmaakt van de huidige vordering";

Overwegende dat de verwerende partij hierop in essentie antwoordt dat het bestreden besluit werd genomen rekening houdend met twee belangrijke elementen met name het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 21 januari 1993, dat op het moment van de vaststelling op 29 januari 1993 van het bijzonder plan van aanleg zowel kracht als gezag van gewijsde bezat, minstens wat de herstellvordering betreft, aangezien het cassatieberoep slechts op 2 februari 1993 werd ingesteld, en het arrest aldus uitvoerbaar was en -weliswaar tijdelijk- kracht van gewijsde bezat, en de verschillende annulatieprocedures bij de Raad van State tegen dat bijzonder plan van aanleg en tegen het besluit van 2 december 1994 van de gemachtigde ambtenaar tot toekenning van de vergunning tot bestemmingswijziging; dat zij stelt dat het bijzonder plan van aanleg kon worden ingetrokken daar het een akte is die geen rechten doet ontstaan en dat, mocht worden aangenomen dat ze wel rechten doet ontstaan, het annulatieberoep met nummer G/A 59.989 onzekerheid doet ontstaan omtrent de regelmatigheid ervan wat de percelen betreft kadastraal bekend Sectie B, nrs. 328 K 7, 328 L 7 en 328 G 7, dat het bijzonder plan van aanleg aldus nog kon worden ingetrokken wat deze percelen betreft, dat verzoeker bovendien niet betwist dat het ministerieel besluit van 22 juni 1994 op onwettige wijze is tot stand gekomen en dat deze onwettigheid in rechtstreeks verband staat met de schending van het gezag van gewijsde van het arrest van het Hof van Beroep te Gent; dat zij voorts nog stelt dat in de weergave van de bestaande feitelijke en juridische toestand bij het totstandkomen van het bijzonder plan van aanleg de rechterlijke beslissing tot herstel in de vorige toestand diende opgenomen, dat de gemeente immers wist dat belanghebbenden geen gelegenheid hadden tot een juist inzicht, dat ook de minister werd misleid door een onvolledig dossier voor te leggen, dat het feit dat het arrest van het Hof van Beroep slechts betrekking heeft op andere percelen dan deze waarover voorliggende procedure gaat van geen belang is, dat de parkingbehoeften immers voortvloeien onder meer uit de wijziging van de percelen van de heer SUYS, dat het arrest zeker een belangrijke invloed had kunnen hebben bij de beoordeling van het dossier door zowel de belanghebbenden als de Minister, dat ze de kans hadden moeten krijgen om de voorgestelde wijziging van het bijzonder plan van aanleg te beoordelen in het licht van het arrest, dat zelfs al mocht het arrest geen kracht of gezag van gewijsde hebben, dient vastgesteld te worden dat het essentiële informatie was om een volledig en juist beeld te hebben als belanghebbende of als overheid;

Overwegende dat de tussenkomende partijen in hun verzoekschrift tot vrijwillige tussenkomst in hoofdzaak opmerken dat enkel personen die binnen de grenzen van een bijzonder plan van aanleg vallen hier eigenlijke rechten uit kunnen putten, dat derden hieruit slechts afgeleide rechten genieten die onvoldoende zijn om zich te kunnen beroepen op de theorie van de intrekking van rechtverlenende administratieve rechtshandelingen, dat mocht worden aangenomen dat er geen rechten worden toegekend door dit bijzonder plan van aanleg, het besluit steeds kan worden ingetrokken wanneer het algemeen belang dit vereist, dat in het bestreden besluit staat dat de intrekking zich opdringt ook voor de tot parking bestemde gronden "waaraan aldus een bestemming gegeven werd die uiteindelijk ook dienstig kan zijn voor een in de nabijheid gevestigde horecazaak", dat het hier gaat om een opportuniteitsbeoordeling die de Raad van State slechts marginaal vermag te toetsen, dat het rechterlijk gewijsde niet werd geschonden; dat zij ten slotte nog opmerkt dat verzoeker zich niet beroept op de schending van de motiveringsplicht;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord in essentie stelt dat een bijzonder plan van aanleg wel degelijk subjectieve rechten toekent aan benadeelde derden omdat zij bij het uitvoeren van werken strijdig met het bijzonder plan van aanleg krachtens artikel 68 en 70 DRO een burgerlijke herstellervordering kunnen instellen, dat de intrekking van het bijzonder plan van aanleg dit subjectief recht teniet doet, dat de wijziging van een bijzonder plan van aanleg enkel kan geschieden volgens de wettelijk voorgeschreven procedure; dat verzoeker, wat het arrest nr. 52.256 betreft dat het schorsingsberoep tegen het bijzonder plan van aanleg verwerpt, aanvoert dat de intrekking van het bijzonder plan van aanleg de eigenlijke oorzaak van rechtsonzekerheid is veeleer dan het einde ervan, dat de intrekking van de bestemming parking in strijd is met het oogmerk van de gemeenteraad om deze bestemming te geven - deze stelde immers dat de behoefte aan parkeerruimte wordt verantwoord met de overweging dat de omliggende woonstraten niet moeten instaan voor de parkeerbehoeften van het gebied voor stapelplaatsen en kleine bedrijvigheden -; dat het gezag van gewijsde van het Hof van beroep niet kan worden uitgebreid tot bedoelde parking; dat zij voorts erop wijst dat een vonnis van de strafrechter zowel op straf- als op burgerlijk gebied is geschorst gedurende de termijnen van hoger beroep tot over dit beroep is uitspraak gedaan, dat de tenuitvoerlegging van het arrest of vonnis is geschorst zolang de termijn voor cassatieberoep loopt en het ingestelde cassatieberoep schorsende kracht heeft tot uitspraak van het Hof van Cassatie, dat artikel 14 DRO inzake de bestaande toestand niet inhoudt dat hangende strafprocedures dienen vermeld te worden, dat er voor de

percelen waarover het beroep hier gaat trouwens geen strafprocedure was, dat het gezag van gewijsde van het arrest van het Hof van Beroep is geschonden in de mate de tegenpartij bij het bestreden besluit dit als rechtsgrond aannam voor de parking-percelen die niet het voorwerp waren van de strafprocedure en dus van het gezag van gewijsde van het arrest;

Overwegende dat de tussenkomende partijen in hun toelichtende memorie in essentie stellen dat verzoeker nalaat uiteen te zetten in welke mate “de regelen van goed bestuur en de beginselen van rechtszekerheid en van het beginsel van niet-retroactiviteit” geschonden zijn, dat het middel dat een wijziging van een bijzonder plan van aanleg slechts kan middels de geëigende procedure voor het eerst in de memorie van wederantwoord wordt opgeworpen en dus onontvankelijk is, en dat de overweging nopens de eigendom van de tussenkomende partijen geenszins kennelijk onredelijk is;

Overwegende dat de verwerende partij en de tussenkomende partijen hier in hun laatste memories in essentie niets meer aan toevoegen;

Overwegende, daargelaten de vraag of het ministerieel besluit tot goedkeuring van een bijzonder plan van aanleg een administratieve rechtshandeling is die rechten doet ontstaan ten voordele van derden, dat de beslissing tot intrekking van zodanig besluit, zoals elke bestuurshandeling, alleszins dient te zijn gesteund op in rechte aanvaardbare motieven;

Overwegende dat het bestreden besluit het besluit van 22 juni 1994 tot goedkeuring van het bijzonder plan van aanleg nr. 1 "Tuinwijk Lauwe" van de stad Menen, gedeeltelijk heeft ingetrokken, in wezen op grond van een schending door laatstgenoemd besluit van artikel 14, 1°, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, doordat op het plan van de bestaande toestand, gevoegd bij het door de gemeenteraad van de stad Menen op 26 juni 1992 voorlopig aangenomen ontwerpplan tot wijziging van voornoemd bijzonder plan van aanleg, geen melding is gemaakt van het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 9 maart 1992 waarbij Marcus SUYS werd veroordeeld "tot betaling van een frank provisionele vergoeding op alle schade aan elk der burgerlijke partijen(...)", en "tot herstel van zijn gebouwen in de vorige staat, overeenkomstig artikel 65 van de Stedenbouwwet binnen de maand na de betekening

van het vonnis van veroordeling tot herstel"; dat het bestreden besluit hieromtrent overweegt wat volgt :

"(...)

dat in voorliggend geval niet werd gehandeld met eerbiediging van artikel 14, 1° van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening; dat na de kennisname van het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg vaststond dat, indien ze niet werd gecorrigeerd en hernomen vanaf de voorlopige aanneming van het ontwerpplan door de gemeenteraad, de procedure die zou leiden tot de definitieve aanvaarding van het bijzonder plan van aanleg, noodzakelijkerwijze zou gekenmerkt zijn door onvolledigheid van de aan de gemeenteraad voorgelegde stukken waarin de bestaande toestand beschreven werd en onvolledigheid van de tijdens de inzage- en inspraakprocedure medegedeelde gegevens; dat de verwaarloosde correctie erin bestaat dat het bestaan van het niet uitgevoerd vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Kortrijk niet werd vermeld op een plan dat de bestaande toestand weergeeft; dat zoals de procedure thans is verlopen, het niet onbegrijpelijk is dat de omwonenden die aan de zijde van de gemachtigde ambtenaar de procedures voor de rechter gevoerd hebben, zich gegriefd achten door de B.P.A.-procedure, zoals deze door de gemeenteraad gevolgd werd en die gekenmerkt was door de onvolledigheid van de tijdens het openbaar onderzoek medegedeelde gegevens; dat bij de definitieve aanvaarding van het B.P.A. door de gemeenteraad de veronachtzaming vaststond van het bestaan van zowel het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg (uitgesproken ± 3 1/2 maand vóór de voorlopige aanneming van het plan) als van het arrest van het Hof van Beroep (uitgesproken ± 1 week vóór de definitieve aanneming van het plan); dat aangezien het veronachtzamen van het bestaan zelf van een nog niet uitgevoerde, met gezag van gewijsde beklede rechterlijke beslissing, noodzakelijk aanleiding geeft tot schending van dit gezag, de op gemeentelijk vlak gevolgde goedkeuringsprocedure en het ministerieel goedkeuringsbesluit zelf onwettig te achten zijn; dat het besluit tot goedkeuring van het bijzonder plan van aanleg derhalve gedeeltelijk dient ingetrokken te worden; dat de intrekking van het goedkeuringsbesluit enkel betrekking heeft op de percelen bedoeld in het arrest van 21.01.93 van het Hof van Beroep te Gent en op de in de nabijheid daarvan tot parking bestemde gronden waaraan aldus een bestemming gegeven werd die uiteindelijk ook dienstig kan zijn voor een in de nabijheid gevestigde horeca-zaak (initieel werd een dansgelegenheid beoogd en uit niets blijkt dat gezegde horeca-zaak niet overwegend het karakter van een dansgelegenheid zou hebben) tot stand gekomen door uitvoering van bouwwerken in strijd met het decreet betreffende de ruimtelijke ordening";

dat het bestreden besluit voorts overweegt :

"dat wat betreft het bij besluit van 22.06.94 goedgekeurd bijzonder plan van aanleg nr. 1 'Tuinwijk-Lauwe' moet worden vastgesteld dat het niet tot stand kwam met eerbiediging van artikel 14, 1° van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening; dat immers na de kennisname van het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg vaststond dat, indien ze niet werd gecorrigeerd en hernomen vanaf de voorlopige aanneming van het ontwerpplan door de gemeenteraad, de procedure die zou leiden tot de definitieve aanvaarding van het bijzonder plan van aanleg, noodzakelijkerwijze zou gekenmerkt zijn door onvolledigheid van de aan de gemeenteraad voorgelegde stukken waarin de bestaande toestand beschreven werd en onvolledigheid van de tijdens de inzage- en inspraakprocedure medegedeelde gegevens; dat de verwaarloosde correctie erin bestaat dat het bestaan van het niet uitgevoerd vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Kortrijk niet werd vermeld op een plan dat de bestaande toestand weergeeft; dat het besluit tot goedkeuring van het bijzonder plan van aanleg derhalve gedeeltelijk dient ingetrokken te worden; dat de intrekking van het goedkeuringsbesluit enkel betrekking heeft op de percelen bedoeld in het arrest van 21.01.93 van het Hof van Beroep te Gent en op de in de nabijheid

daarvan tot parking bestemde gronden waaraan aldus een bestemming gegeven werd die uiteindelijk ook dienstig kan zijn voor een in de nabijheid gevestigde horeca-zaak (initieel werd een dansgelegenheid beoogd en uit niets blijkt dat gezegde horeca-zaak niet overwegend het karakter van een dansgelegenheid zou hebben) tot stand gekomen door uitvoering van bouwwerken in strijd met het decreet betreffende de ruimtelijke ordening";

Overwegende dat artikel 16, eerste lid, 1°, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, dat van toepassing was op het ogenblik van het ministerieel besluit van 22 juni 1994, thans artikel 14, 1°, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, bepaalt :

"Het bijzonder plan van aanleg geeft voor het deel van het gemeentelijk grondgebied aan :
1° de bestaande toestand";

Overwegende dat voornoemd vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk geen betrekking heeft op de percelen kadastraal bekend onder Sectie B, nrs. 328 K 7, 328 L 7 en 328 G 7, zijnde de percelen waartoe dit beroep is beperkt; dat de niet-vermelding van deze rechterlijke uitspraak op het plan van de bestaande toestand om deze reden alleen reeds geen in rechte aanvaardbaar motief is om het ministerieel besluit van 22 juni 1994 houdende goedkeuring van het bijzonder plan van aanleg met betrekking tot voornoemde percelen in te trekken; dat het bestreden besluit overigens de intrekking wat deze "in de nabijheid daarvan tot parking bestemde gronden" betreft, motiveert door te overwegen dat er "aldus een bestemming (aan) gegeven werd die uiteindelijk ook dienstig kan zijn voor een in de nabijheid gevestigde horeca-zaak (initieel werd een dansgelegenheid beoogd en uit niets blijkt dat gezegde horeca-zaak niet overwegend het karakter van een dansgelegenheid zou hebben) tot stand gekomen door uitvoering van bouwwerken in strijd met het decreet betreffende de ruimtelijke ordening"; dat niet valt in te zien op welke wijze de enkele omstandigheid dat bedoelde "parking" dienstig kan zijn voor de litigieuze horeca-zaak de wettigheid van het voorschrift van het bijzonder plan van aanleg dat deze bestemming vaststelt, zou kunnen aantasten; dat bovendien het voornoemd vonnis niets wijzigt aan de bestaande toestand zoals bedoeld in voornoemd artikel 16, eerste lid, 1°, maar in rechte enkel de ten laste gelegde feiten "ten genoegen van recht bewezen" verklaart, met name het uitvoeren en instandhouden van de in dat vonnis vermelde handelingen en werken zonder de door artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw vereiste voorafgaande en schriftelijke vergunning van

het college van burgemeester en schepenen, en dit met inbreuk op de voorschriften voor een "zone voor nijverheidsgebouwen" van het bijzonder plan van aanleg nr. 1 "Tuinwijk"; dat het vonnis enkel gevolgen kan hebben wat de wettigheid van de betrokken bouwwerken betreft; dat dit geen rechterlijke beslissing is die de bestemming of de inrichting van het gebiedsdeel bepaalt of wijzigt, en dus niet op het plan van de bestaande toestand dient te worden vermeld; dat de vraag of er al dan niet een in kracht van gewijsde gegane arrest over de aan Marcus SUYS ten laste gelegde feiten is tussengekomen derhalve niet relevant is, en, in voorkomend geval, de niet vermelding ervan op het plan van de bestaande toestand alleszins de wettigheid van het ministerieel besluit houdende goedkeuring van het bijzonder plan van aanleg niet vermag aan te tasten; dat het enig middel in deze mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Christian PIETTE en Marc VERGOTE in de vordering tot schorsing wordt afgewezen.

Artikel 2.

Vernietigd wordt het besluit van 11 februari 1998 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, houdende intrekking van het besluit van 22 juni 1994 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden tot goedkeuring van het bijzonder plan van aanleg nr. 1 "Tuinwijk Lauwe" van de stad Menen, met uitwerking op 22 juni 1994, enkel wat betreft de percelen aan de Lauwbergstraat 92, ten kadaster gekend Lauwe, derde afdeling, Sectie B, nrs. 331 h 5, g 5, f 5 en 332 n, waarop het door het Hof van Beroep te Gent op 21.01.93 bevolen herstel betrekking heeft en wat betreft de percelen kadastraal gekend onder Sectie B, nr. 328 K 7, nr. 328 L 7 en nr. 328 G 7 aangemerkt als zone 15 (geel/groen) met als hoofdbestemming parking zonder nevenbestemming, in zoverre dit besluit de percelen, kadastraal gekend onder Sectie B, nrs. 328 K 7, 328 L 7 en 328 G 7 betreft.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 4.

De kosten van de vordering tot schorsing en de vordering tot nietigverklaring, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

De kosten van de tussenkomst in de vordering tot schorsing, bepaald op 247,90 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen in tussenkomst, elk voor de helft.

De kosten van de tussenkomst in de vordering tot nietigverklaring, bepaald op 247,90 euro, komen ten laste van de tussenkomende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier april 2003, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.